

OPINIONS

Nº 104 - Any 2019

Sodoma, poder i escàndol al Vaticà

És el títol del llibre que acabo de llegir. Conté 635 pàgines escrites per Frédéric Martell, nascut a Châteaurenard (França) el 1967, periodista i escriptor d'obres traduïdes a vint idiomes. En l'actualitat, dirigeix un programa de ràdio i col·labora en varies publicacions.

El títol en sí, ja diu de què va el llibre.

Segons el Gènesi (primer llibre de l'Antic Testament de la Bíblia cristiana), Sodoma i Gomorra, foren dues ciutats que Yahvé (nom amb el que llavors s'anomenava Déu), destruï com a càstig amb una pluja de foc i sofre per les seves depravacions sexuals, entre elles la pràctica «*contra natura*». (Opció eròtica exercida majoritàriament entre homes).

A partir d'aquest fragment bíblic, aquesta opció se la denominà també "sodomia".

Per escriure el llibre, l'autor s'allotjà en diverses ocasions a l'interior del Vaticà i, juntament amb els seus col·laboradors, establerts arreu del món del 2015 al 2018, entrevistaren 41 cardenals, 52 bisbes, 11 guàrdies suïssos, abats, religiosos de diverses ordres i més de dos-cents sacerdots i seminaristes catòlics, sense deixar de banda converses amb prostituts que explicaren, fil per randa, les aberrants conductes sexuals d'alguns que s'anomenen "seguidors de Crist".

Cada conversa fou enregistrada amb l'autorització dels entrevistats, que la majoria no posaren objecció que es fes constar el seu nom, cognom i estatus social o eclesial.

El llibre no denuncia a l'Església com a institució, sinó fets i persones que, n'han format part i en formen que, amb el seu comportament, han embrutat la seva imatge al llarg de la història i, del Vaticà en particular, des la mort de Joan XXIII.

Una gran llista de clergues catòlics, sexualment insaciabls, inculpats per homosexualitat, abusos sexuals, pederàstia i pornografia infantil, que, les darreres estadístiques constaten són més del 80% de la comunitat eclesial.

Segons testimonis, el pontificat de Joan Pau II n'estigué ple d'escàndols sexuals i econòmics, des d'alts càrrecs de la Santa Seu fins a preveres de tot el món i religiosos de diverses ordres, que practicaren actes sexuals sense cap mena de protecció, essent aquesta deixadesa la causa d'haver contret la SIDA alguns d'ells. Un secret molt ben guardat doncs en cap certificat mèdic es fa esment de la realitat.

Per satisfer els seus desitjos, disposaven d'apartaments de luxe, i, fins no fa gaire, utilitzaven la residència d'estiu del Papa a Castel Gandolfo pera fer grans orgies amb prostituts de luxe.

Un d'ells (entrevistat per l'autor del llibre), de gran bellesa, color de pell de bereber, amb ulls blaus, cabell llarg arissat i molt "ben dotat", explicà que malgrat els seus honoraris són de 1.500 a 2500 euros, segons el "servei" que ha de prestar, disposa d'una clientela eclesial constant i fidel, que han de demanar hora per apaivagar la seva luxúria.

No és d'estranyar que per fer aquest dispendi, amb un sou al voltant de mil euros mensuals, calgui ficar mà dins les arques del Vaticà. El 2014, en ser nomenat responsable de les finances d'aquesta entitat el cardenal australià George Pell, descobrí un desfalc de 1.400 milions d'euros.

Per les seves dots d'administració i finances, fou també elegit amb altres sis cardenals per formar part del "Consell d'assessors" del Papa Francesc per a modificar la Cúria romana.

Però el Sant Pare, s'equivocà en elegir-lo per ocupar aquest càrrec. Després de rebre denúncies per haver violat a dos nens de 13 anys del cor de la catedral de San Patrici a Melbourne (ciutat australiana) i comés nombrosos abusos a altres; el 2018 la justícia ordinària el declarà culpable i, el març del 2019, el condemnà a sis anys de presó. També es descobrí que havia encobert a una quantitat considerable de preveres practicants de sodomia i pederàstia, a quins "castigava" traslladant-los de parròquia en parròquia.

Un altra depravat ha estat al cardenal Nord Americà Bernard Law, acusat d'uns dels majors escàndols de pederàstia i d'haver protegit a sacerdots que violaven a canalla sistemàticament.

Per evitar que s'hagués d'enfrontar als tribunals nord americans i patir sancions penals, Joan Pau II el traslladà a Roma on exercí diversos càrrecs dins el Vaticà, gaudint d'immunitat diplomàtica i on visqué amb el seu amant. Morí en un hospital degut a "complicacions" d'una llarga malaltia, segons un breu comunicat emès per la Santa Seu.

La seva vida tan grandiosament dissoluta serví d'argument a la pel·lícula titulada "Spotlight" guanyadora d'un Oscar el 2016 pel treball d'informació periodístic del que constà.

La llista de prelats, encobridors, practicants de pederàstia i que es distreuen amb fotos i vídeos de pornografia infantil és molt llarga. Però, a banda dels esmentats, n'hi ha dos que cal destacar per la seva rellevància dins l'Església: el Cardenal Marcial Marcel Degollado i el també Cardenal Alfonso López Trujillo.

Marcial Maciel Degollado (1920 – 2008), nascut a Mèxic i resident durant un temps a Espanya, amic de Papes i mimat per nombrosos cardenals i bisbes, molts d'ells espanyols, fou el fundador dels "Legionaris de Crist", una organització catòlica, rígida i fanàtica amb fins pedagògics i caritatius en la que, per formar-ne part, s'exigia prestar vot de pobresa, castedat, obediència i silenci en tot allò referent a la congregació. També eren obligats a donar tots els seus bens i possessions a la institució.

Reclutà milers de seguidors i recaptà desenes de milions amb donacions de l'aristocràcia mexicana, també amb frau i extorsió que una part serviren per fundar col·legis, universitats i seminaris els quals feia servir per conèixer joves i escoltar els que, penedit, s'acusaven de ser homosexuals per després abusar d'ells. Amb el vist i plau del Vaticà aixecà un imperi financer que hores d'ara, la Santa Seu, encara se'n beneficia.

Amb el nom de José González tingué sis fills abusant-ne de dos durant 8 anys segons declaracions dels mateixos en un programa de ràdio. Era addicte a la morfina i altres medicaments tranquil·litzants amb el pretext de patir forts mals de cap i d'esquena.

Malgrat el seu historial d'abusos sexuals, drogoaddicció i portar una vida de cràpula, durant anys campà pel Vaticà i per tot el món com "guia eficaç de la joventut".

Després d'un procés canònic, la Santa Seu el retirà del ministeri sacerdotal el 1983, però, Joan Pau II no sols el tornà a legitimar sinó que fou el seu protegit i en ocasions el seu confessor.

En saber sacerdots i seminaristes de la "Legió de Crist", que l'Església feia gestions per proclamar-lo sant, interposaren més de dues-centes denúncies per abusos sexuals davant Benet XVI, qui, l'any 2006, després d'amonestar-lo, l'envià a l'exili on morí dos anys després.

Del cardenal Alfonso López Trujillo, proclamat Arquebisbe de Medellín (Colòmbia) el 1979 i Cardenal el 1983, se sap amb certesa que estigué vinculat a certs grups narcotraficants i relacionat amb paramilitars als qui recolzà per treure'n profit personal.

Visqué en un pis de 900 metres quadrats, i, a més, tenia un apartament on duia a seminaristes, joves i a prostitutes. La seva homosexualitat malaltissa era ben coneguda arreu, doncs sempre anava acompanyat, sense amagar-se'n, d'un "secretari o familiar" amb el qual "emmaridava" inclús dins les dependències del Vaticà. En ser íntim amic de Joan Pau II i comptà amb la protecció del Cardenal Sodano (secretari d'estat del Vaticà i amb molt poder), tothom aclucava els ulls i girava la cara cap una altra banda.

Morí en un hospital de Roma a "conseqüència" d'una insuficiència respiratòria, i, davant les seves despulles, se celebrà una missa amb gran solemnitat a la que assistí tot el cos cardenalici per donar-li l'últim adéu i honrar aquesta "diva" que, durant molt anys, s'exhibí com un paó reial ensenyant les seves magnífiques "plomes".

Degut a tanta denúncia pel comportament lasciu i alhora permissiu de cardenals, arquebisbes, monsenyors, preveres, abats i religiosos, Benet XVI encarregà a tres cardenals de la seva confiança, un estudi exhaustiu per arribar al fons de la qüestió.

Després de tres anys d'investigació, el dossier que arribà a les seves mans constà de 1.200 pàgines. En ell es fa esment, amb noms i cognoms, de les pràctiques sexuals comeses per ses senyories arreu del món.

Fotos i gravacions, fetes especialment a Roma on es veuen molts d'ells, a una hora revestits celebrant missa i, altra hora, despullats celebrant altres tipus de litúrgies, en saunes, dins cotxes als afores del Vaticà o en parcs (enxampats en diverses ocasions per la policia italiana), on s'aprofiten dels immigrants als que no paguen, però els prometen que si són "comprensius" poden aconseguir-los els papers de residència.

Benet XVI, no en tingué prou amb el contingut del dossier i, volent comprovar personalment l'abast del problema, decidí viatjar als llocs d'on provenien tantes acusacions.

Quedà estupefacte. Descobrí que la major part de cardenals, bisbes i sacerdots a Cuba, Mèxic, Xile, Perú, Colòmbia i Brasil practiquen sodomia, i que, els abusos sexuals i la pedofília, s'han tornat endèmics per la permissivitat dels capdavanters de cada diòcesi.

Però, no solament comprovà que hi ha podridura a l'Amèrica llatina; també li arribaren milers de casos de la resta del món considerat catòlic.

El prestigiós diari dels Estats Units “Boston Globe” donà a conèixer, amb estadístiques fiables, el cens d’abusos sexuals i practiques de sodomia i pederàstia comesos pel clergat catòlic: 5.948 a Estats Units, 1.880 a Austràlia, 1.670 a Alemanya, 800 als Països Baixos i 500 a Bèlgica. D’Espanya, Amèrica llatina i altres països no hi han estadístiques tot i que se sap hi ha un número incomptable de practicants.

Pel que fa a les víctimes d’abusos arreu del món sobrepassen les 15.000, de les quals el 85% són joves entre 11 i 17 anys que està costant al Vaticà milions de dòlars en indemnitzacions.

Vist el panorama, Benet XVI impotent per posar fre a la corrupció generalitzada; els escàndols pedòfils i el seu encobriment; el cas Vatileaks (documents secrets filtrats a la premsa pel seu majordom en qui havia dipositat la seva confiança des l’any 2006, que revelen les despeses de la Cúria sense control i la possessió de 5000 immobles del Vaticà solament a Roma); el saqueig sistemàtic de les arques del Vaticà per part de prelats i alts funcionaris d’aquesta entitat; la manca de transparència financera dels seus predecessors i el descobriment que la banca vaticana servia per el blanqueig de diner de grans fortunes... llençà la tovallola i posà en mans del seu successor la resolució dels problemes.

El successor va ser el Papa Francesc que, en assabentar-se d’aquest desori, volgué posar les coses clares d’immediat fent saber que no tenia intenció de mirar cap una altra banda ni ser indulgent ni covard, disposat també acabar amb el privilegi dels denunciats que campen a l’ampla sense que ningú els hagi fet ni una petita amonestació.

També vol esborrar d’un cop de ploma a cardenals, arquebisbes, nuncis, bisbes i preveres, embolicats en una doble vida durant el papat de Joan Pau II, Benet XVI, i, pensa esbrinar fins el fons, el comportament dels que en l’actualitat, resten en llista esperant “pujar un graó”.

Una àrdua feina que de moment no agrada a molts cardenals, bisbes i monsenyors jubilats o a punt de fer-ho, refugiats darrere els murs del Vaticà, per por de perdre la immunitat diplomàtica, que se’ls acabi el privilegi de portar un estatus de vida dignes de reis i dormir “acompanyats” inclús dins la residència del Vaticà. (La guàrdia suïssa en sap molt d’aquests afers però està obligada a guardar silenci sota pena de ser expulsats. Malgrat això, algun d’ells parlà en secret amb l’autor del llibre en qüestió).

El Papa Francesc, en l’entrevista concedida, de tu a tu, al periodista de La Sexta Jordi Évole, el 31 de març passat, es sincerà i manifestà el seu desencís en veure la degradació on ha arribat l’Església; manifestant alhora, que no perd l’esperança de poder solucionar-ho el més aviat possible i instà a la ciutadania que es posi en coneixement d’autoritats eclesials i civils a qualsevol clergue, per alta que sigui la seva jerarquia dins l’Església, que hagi comés o consentit abusos sexuals.

Una opinió personal

Particularment no em preocupa el percentatge de sacerdots heterosexuales, homosexuals, bisexuals, autosuficients, o asexuals que hi ha a l’Església, doncs cap d’aquestes opcions és delictes ni són incompatibles amb tenir fe, ajudar al pròxim material o espiritualment, portar consol als malalts, extremunciar a qui creu en un altra vida i està a punt de deixar aquesta, i, altres funcions pròpies d’un sacerdot.

El que sí és delictes segons el Codi civil i s’hauria d’aplicar el clergat que es regeix per un altra codi és: la pederàstia, el robatori, el sexe no consentit i la pornografia infantil.

Que l'Església és un pou sense fons de malvestats practicades durant segles per Papes i el seus representants, és ben sabut, doncs la història en dóna testimoniatge. Però que, en l'actualitat, s'hagi arribat a tal grau de depravació per part del clergat catòlic, quasi és difícil de creure si no fos per tanta documentació acusatòria que està causant a creients i no creients, veritable pena, vergonya, fàstic, indignació i ganes de dir...

¿Quin argument i força poden tenir la resta del 20% de capellans (segons les estadístiques), que són humils, senzills, fins i tot viuen en austeritat per donar als altres el que tenen i volen inculcar una moral que els seus "companys" desacrediten dia a dia?.

En aquest moment la majoria de preveres i religiosos sobrepassen l'edat d'estar en actiu, els seminaris i noviciats són buits. ¿Pot ser degut que el jovent està desencisat en veure la degradació de l'Església? ¿Pot ser per l'obsessió malaltissa d'exigir celibat als sacerdots (intrínsicament antinatural) imposada el segle XII? ¿Pot ser la postura de l'església que segueix amb idees retrògrades sense ànim de canviar-les?

Hi ha tants "pot ser" i tantes realitats existents que estan portant a l'Església catòlica a un desprestigi i un anar rodolant sense fre, que futures generacions ho tindran molt difícil per trobar sacerdots que puguin practicar litúrgies dins les esglésies i a pregar en comunitat.

¿S'arribarà com en altres religions o filosofies a creure en un ésser superior però sense intermediaris? ¿S'acabarà la posada en escena de tantíssims purpurats quan hi ha un gran esdeveniment?

El temps ho dirà.

Maria Mercè Usón